

Per a un "Granollerí"

Retallem del periòdic nacionalista «La Tralla», el següent solt:

Barra, cinisme i poca-vergonya

«El títol és groixut, oi? Doncs, bé; llegiu el que segueix i després que ho haureu llegit feu el favor de dir-nos si no resulta encara suau, elegant, dolç i mansoi»

Pel dia 26 del corrent, els traïdors de la U. M. N., amb la col·laboració dels lerrouxistes de Badalona, han organitzat un míting a Granollers. Cridant al poble, han escampat per tota la comarca la següent al·locució:

«Tarda, a les tres: míting públic, amb assistència dels diputats a Corts En Joan Sarradell Farràs, En Manuel Rius i Rius i En Francisco Torras Villà; el diputat provincial per Vich-Granollers, En Xavier Flaquer, el que ho és per Terrassa Sabadell, N'Alvar Vinyals; el del districte primer de Barcelona, En Joan Giró i tots els demés per aquesta província, pertanyents a la Concentració Lliberal.

Vallesans! *L'ideal polític més gran del món és aquell que es basa en l'amor primordial al terreny on hem nascut, i que amb llealtat, sinceritat i noblesa, abnegació, sacrifici, respecte i consideració, es propaga i defensa per damunt de totes les passions.*»

No us sembla, llegidors, que la gent que ha basat tota la seva repugnant actuació traïnt *el terreny on desgraciadament han nascut*, gent que s'hauria d'amagar sota terra si tingués consciència del mal que ha fet i fa *al terreny on han nascut*, no té dret de parlar en catalanista, únicament per engatussar al poble?

No trobeu ara que els calificatius que encapçalen aquestes ratlles resulten, davant del sarcasme i desvergonyiment que la dita al·locució representa, massa suaus, massa elegants, massa dolços i massa mansois?

Judes, comparat amb aquesta mena de gent, resulta un perfecte cavaller.

UN GRANOLLERÍ

En altra ocasió, ens veiérem obligats a recollir quelcom que, en respecte a nostra actuació política, deia el sússit setmanari; avui, davant de la niciesa, i àdhuc mala fe del «Granollerí» (?) que subscriu *el suelto en cuestión*, direm que no admetem lliçons de patriotisme dels qui com la major part dels que fan «La Tralla», despleguen guerrilles, quan venen eleccions generals, i, disfressats amb roba que sembla de les festes, van pels districtes de Catalunya predicant la *bona nova*, llogats per diputats monàrquics i, si ens apuren, direm que fins pels de la «Unión Monàrquica Nacional», malgrat ho fassin desfigurant-se el rostre amb descomunals ullerotes fumades. I és que el patriotisme de la majoria dels que escriuen «La Tralla» te els seus límits en un *sou* de l'Ajuntament de Barcelona, de la Mancomunitat o de la Diputació provincial.

La nostra política se circumscriu, en primer terme, a laborar pel bé de Grauollers i la prosperitat i engrandiment del districte.

Això, no creiem que existeixi qui pugui dubtar-ne, ni menys desmentir-ho. En tot cas, sapiga el «Granollerí» de «La Tralla», que estem disposats a discutir-ho en el terreny que més li plagui.

La guerra civil

En llegir l'extracte dels parlaments de la «Diada Nacionalista» de Mollet, sembla com si es pretengués oferir un acte de desagris a algú que, per la causa que sia, no va assistir a l'esmentat acte.

La divergència, o millor dit, el cisma existent en les hosts regionalistes, va evidenciar-se en usar de la paraula els «propagandistes» Gabarró i Ragasol, entonant ambdós un canó a la cordialitat que ha d'existir; dient el primer «que és necessari laborar, però sense *renyir-nos*»; i l'altre: «Fem, sens *barallar-nos*, que llueixin dies esplendorosos de plenitut, sense cadenes». Aquest pesimisme juntament amb la gelor que va presidir la festa, a la qual, amb tot i el reclam i la crida feta als catalanistes del Vallès, solament varen fer-hi acte de presència el grup dels Camillos granollerins; l'alcalde i secretari de Montmeló, i aquell regidor de Montcada que's fa passar per Doctor, denota ben clarament com ha tornat a menys la política que fa pocs anys aparentava estar ensenyorida de la hermosa comarca vallesana.

de Mollet a la *moxiganga* ideada per en de Riba i mantinguda amb fals caliu per l'exdeixible de la Escola de Funcionaris de la Diputació i secretari d'aquell Ajuntament, va ésser el cop de gràcia rebut pels qui somnien en la reconquesta del Districte, que va rebutjar-los per ses males arts, fomentant odís i discòrdies i donant vida al Juliat de Granollers amb plecs ridícols de paper segellat.

El Diputat provincial de la Lliga, cap visible dels regionalistes al Vallès, fa esforços de flaqueza per a evidenciar al centre de la Plaça de la Cucurulla la reorganització que va encomanar-li, davant els seus reiterats precís, el Comitè d'Acció Política, i a aital fi, crea centres, inventa Comitès i dona mítings en diferents contrades del districte.

A Montcada, on el fals Doctor Espinasa es creu ésser l'amo, no troba la manera de presentar-se davant del públic; i té de valdre's de sumar-se a un acte que organitza la Lliga del Bon Mot; a Cardedeu, té d'explotar l'entusiasme d'uns forasters per a constituir un centre i treballar una inauguració amb gent *estrangera*; i, finalment, a Mollet, representa, per absència del poble, el paper de la trista figura.

L'Ajuntament de Granollers ha estat embargat per no haver pagat contingent provincial en quantitat de 45,212.43 pessetes.

L'Ajuntament de Vilanova i Geltrú devia, en aquella data, i per igual concepte, la *friolera* de 567,547.18 pessetes i no tenim notícia de cap mida extrema.

Mentre el districte de Granollers el representa En Francisco Torras Villà, qui en tot moment ha combatut la política eixorca i disbauxes administratives portades a cap pels cacics que governen la Mancomunitat, el districte de Vilanova i Geltrú està sotmès al jou caciquista d'en Josep Bertrán i Musitu, ex ministre de Gràcia i Justícia, i prohóm de la Lliga Regionalista.

Quin altre èxit espera, l'amo de Palou, per a plegar el ram?

El buit que li fan els elements regionalistes i les divergències sorgides per disconformitat amb la seva actuació en aquest districte, són prova palesa que se'l considera verament fracassat.

I pensar que en Santiago de Riba va venir a la política en el districte per a desterrar antics moillos i donar modernes orientacions!

¡Aún no están satisfechos!

«Vida Nueva» publica un valient artículo debido a la brillante pluma del conocido propagandista obrero Salvador Quemades, del cual copiamos los siguientes párrafos:

«Recordemos la situación de Barcelona en el 19, antes de la suspensión de las garantías constitucionales. En las calles, algaradas catalanistas, promovidas por los dependientes de comercio afectos a la Lliga. En los talleres, un estado de opinión que significaba la protesta más formal, la desautorización más rotunda de la obra que realizaban Cambó y sus amigos. La Confederación Regional del Trabajo negaba autoridad a la Lliga para hablar en nombre de Cataluña, lo que podría significar la anulación total de los planes de los catalanistas. No había una huelga. No podía decirse que existiera el terrorismo, pues apenas si se había cometido algún atentado. Existía, sin embargo, el peligro de que los sindicalistas se alzaran en protesta tumultuosa e invadieran las calles para arrojar de ellas a quienes se atribuían la representación de un pueblo que les odia. Había ese peligro; no otro.

Cambó y Sedó se trasladaron a Madrid y convencieron al Gobierno de que suspendiera las garantías constitucionales. Así la protesta de sus dependientes podía quedar aún como si fuera la protesta del pueblo catalán y los sindicalistas no arruinarían el crédito de la Lliga al desviar su atención hacia cuestiones más perentorias.

Esa fue, seguramente, la causa de la primera represión; y de eso estaba convencido el Gobierno cuando se dispuso a reparar la torpeza de su conducta. De ahí el pacto de La Canadiense. Otra vez quedaba con él al descubierto la Lliga. Otra vez corría peligro la hegemonía de los regionalistas en Cataluña. La paz social no corría peligro, no. La paz social, por el contrario, iba a ser firmada. Y Cambó, entonces, pació con las Juntas y lanzó al somatén contra el pueblo para no dejar a los Sindicatos otra defensa que la que les aconsejara la desesperación.

¿Por qué los catalanistas obraban de tal forma? No lo sabemos; pero a los Consejos de la Corona llegaron en nombre de una fuerza cuya inexistencia iba a demostrarse en el momento de que desencadenaron las represiones, y esto tal vez pueda explicarnos su actitud, y con su actitud cuanto ha sucedido en Cataluña durante tres años.

¡La paz catalanista! Eso significa la esclavitud para el obrero, la pena de muerte impuesta a quien quiera rebelarse. Significa el Banco de Barcelona, Cambó en Hacienda y sus amigos al frente de los negocios más pingües de España. Significa la sed de oro nunca extinguida, el estigma judío de esa raza de tenderos, que no es el pueblo catalán, sino la escoria del pueblo catalán.